

«Άγιοι Κοιλιβάδες»

υπό π. Νικολάου Δημαρά Dr.Jur.
Βαρδακουλά 47, πάρ. 3, 30300 Ναύπακτος
τηλ.: 26340-31805

Γανουάριος 2007

Ἡ ἔξοδος ἀπό τήν Συναγωγή

**"Αποκάλυψιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἀπ' οὐρανοῦ μετ'
ἀγγέλων δυνάμεως αὐτοῦ,
ἐν πυρὶ φλογός διδόντος ἐκδίκησιν
τοῖς μὴ εἰδόσιν Θεόν
καὶ μὴ ὑπακούουσι τῷ εὐαγγελίῳ
τοῦ Κυρίου μου Ἰησοῦ,
οἵτινες δίκην τίσουσι, ὄλεθρον αἰώνιον"
(Β' Θεσ. 1, 79)**

Ἡ βαθειά ἄγνοια τῆς ἀληθινῆς χριστιανικῆς ὀρθόδοξης πνευματικῆς ἐμπειρίας στήν ἐποχή μας δημιουργεῖ μιὰ ψεύτικη χριστιανική "πνευματικότητητα" τῆς ὁποίας ἡ φύση εἶναι πολύ κοντά στή "νέα θρησκευτική συνείδηση" πού τείνει νά διαμορφωθεῖ παγκοσμίως:

"Ὅτι ὅλοι πηγαίνουμε πρὸς τόν Θεό, ὁ καθένας ἀπό τόν δρόμο του, εἴτε χριστιανός εἶναι αὐτός, εἴτε μωαμεθανός, εἴτε βουδιστής, εἴτε ἰνδουιστής εἴτε καί ἄθεος, ἀφοῦ ὁ Θεός εἶναι φιλεύσπλαχνος καί στό τέλος θά συγχωρήσει τούς πάντες, ἀκόμη καί αὐτόν ... τόν διάβολο, γιατί δέν θά μπορεῖ τάχα ἡ φιλεύσπλαχνη καρδιά του νά ἀνέχεται νά τιμωροῦνται οἱ ψυχές τῶν ἀνθρώπων αἰώνια!"

Ἡ Μαίριλυν Φέργκισον στό βιβλίο της ἡ Συνομοσία τοῦ Ὑδροχόου διαπιστώνει ὅτι " ἕνας αὐξανόμενος ἀριθμός ἐκκλησιῶν καί συναγωγῶν ἔχουν ἀρχίσει νά διευρύνουν τό ἀντικείμενό τους γιά νά ὑποστηρίξουν ἐπιτροπές γιά προσωπική ἀνάπτυξη, ὀλιστικά κέντρα ὑγείας, θεραπευτικές ὑπηρεσίες, ἐργαστήρια διαλογισμοῦ, ἀλλαγῆ συνείδησης μέσω τῆς μουσικῆς, ἀκόμη καί βιοανατροφοδοτούμενη ἐκπαίδευση."¹

Οἱ Ὁρθόδοξοι δέν ἔχουμε τόν ἴδιο Θεό μέ τούς "μονοθεϊστές", μωαμεθανούς καί ἔβραίους οἱ ὁποῖοι ἀρνοῦνται τήν Ἁγία Τριάδα, ἡ μέ τό συνονθύλευμα τοῦ Σατανᾶ, τούς εἰδωλόλατρους ἰνδουιστές καί τούς βουδιστές! Ἐμεῖς ἀποτελοῦμε

¹ Marilyn Ferguson, Ἡ συνομοσία τοῦ Ὑδροχόου, Los Angeles: J. P. Tarcher, Inc. 1980, p. 369.

τήν Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία.

Γιά μᾶς τούς Ὁρθόδοξους Χριστιανούς ἡ Πίστη στόν Τριαδικό μας Θεό, κατά τόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Σιναΐτη, εἶναι ἡ πηγὴ τῆς προσωπικῆς μας ἀθανασίας.

Οἱ ἐμπειρίες καί οἱ δυνάμεις πού προέρχονται ἀπό τούς εἰδωλολατρικούς "θεούς" τοῦ ἰνδουισμού², ἀπό τούς γκουρού, τούς χοτζάδες καί τούς βουδιστές εἶναι σατανικῆς φύσεως. Οἱ θεοὶ τῶν ἔθνῶν δαιμόνια, ἀργύριον καί χρυσίον, στόμα ἔχουσι καί οὐ λαλήσουσι, ὀφθαλμούς ἔχουσι καί οὐκ ὄφονται, ὦτα ἔχουσι καί οὐκ ἐνωτισθήσονται.

Αὐτή ἡ ἑτεροδιδασκαλία τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ πού ἀποτελεῖ καί τήν θεωρητική του βάση, ὅτι δηλ. ὅλοι πρὸς τόν θεό πηγαίνουμε ὁ καθένας ἀπό διαφορετικό δρόμο καί διαφορετική θρησκεία καί ὅτι ἕνας εἶναι ὁ θεός, πού σέ κάθε ἔθνος καί σέ κάθε ἐποχὴ λατρεύεται μέ διαφορετικό ὄνομα καί διαφορετικό τρόπο ἔχει ἀποκτήσει τελευταία καί "θεολογική" κάλυψη. Καί οἱ λεγόμενοι χριστιανοὶ Οἰκουμενιστές διδάσκουν καί προβάλλουν τόν Οἰκουμενισμό φέροντας παραδείγματα μάλιστα καί ἀπό τήν Ἁγία Γραφή, ὅπως τό χωρίον τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων:

"... ὁ Θεός δέν κάνει διακρίσεις, ἀλλὰ δέχεται τόν καθένα, σέ ὅποιον λαό καί ἂν ἀνήκει, ἀρκεῖ νά τόν σέβεται καί νά ζεῖ σύμφωνα μέ τό θέλημά του"³.

Ἡ ἀνατροπή τῆς θεωρητικῆς βάσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

Ἡ Ὁρθόδοξη διδασκαλία βέβαια δέν ἔρχεται σέ ἀντίθεση μέ τά πῶς πάνω λόγια τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου ἢ πολύ περισσότερο μέ τόν λόγο τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πού διδάσκει: "Δόξα δέ καί τιμὴ παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τό ἀγαθόν, Ἰουδαίῳ τε πρῶτον καί Ἑλληνι, οὐ γάρ ἐστι προσωποληψία παρά τῷ Θεῷ"⁴.

1. Πρὶν ἀπό τήν ἔλευση τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ μας στήν γῆ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἀνεξαιρέτως πῆγαιαν στόν Ἄδη.

Κανείς δέν περνοῦσε τίς πύλες τοῦ Παραδείσου. Μόνον διά τοῦ Τιμίου καί ζωοποιοῦ Σταυροῦ κατελύθη τό κράτος τοῦ θανάτου καί τοῦ Ἄδου.

Οὔτε δίκαιος, οὔτε προφήτης, οὔτε Ἑβραῖος, οὔτε Ἑθνικός μποροῦσε νά σωθεῖ!

Κανείς!!!

² Ὁ ἰνδουισμός εἶναι καθαρὴ εἰδωλολατρεία, ἔχοντας ἀγάλματα μέ ἐλεφαντόμορφα τέρατα ὡς θεοῦς. Θεοῦς πού καταξοχίζουσι καί κατατρόγουσι τίς σάρκες τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ὁ Σίβα ἢ θεὸς ἀκολασίας μέ ὀκτώ χέρια ὅπως ἡ Κάλι!

³ Πραξ. 10, 34-35

⁴ Ρωμ. 2, 9

Μόνον, Κύριε, "ότε κατήλθες πρὸς τὸν θάνατον ἢ ζωὴ ἢ ἀθάνατος, τότε τὸν Ἄδην ἐνέκρωσας τῇ ἀστραπῇ τῆς Θεότητος. Ὅτε δὲ καὶ τοὺς τεθνεῶτας ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας, πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῶν ἐπουρανίων ἐκραύγαζον, Ζωοδότα Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα Σοι!"

Ἀκόμη καὶ ἀπὸ τοὺς τεθνεῶτας, δὲν σώθηκαν ὅλοι, σώθηκαν μόνον ὅσοι πίστεψαν!

2. Μετὰ τὴν Θεία Ἀποκάλυψη τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ μας, τὴν Σταυρική Του Θυσία καὶ τὴν Ἀνάστασή Του θά κριθοῦμε ὅλοι σύμφωνα με τὸν Εὐαγγελικό Νόμο.

Σέ ὅλη τὴν Παλαιά Διαθήκη, ἀλλὰ καὶ στοὺς περισσότερους ἀρχαίους πολιτισμοὺς ὁ θάνατος συνδέεται μετὰ τὴν κάθοδο στὸν Ἄδη.

Ἀφοῦ, λοιπὸν, κανεῖς δὲν ἦταν δυνατόν νά σωθεῖ πρὶν τὴν ἐνανθρώπηση τοῦ Χριστοῦ μας καὶ τὸ λυτρωτικό Του ἔργο, πόσο μᾶλλον κανεῖς δὲν θά σωθεῖ μετὰ τὴν ἐνανθρώπησή Του, ἐάν Τὸν ἀρνεῖται καὶ δὲν Τὸν πιστεύει καὶ ἐξακολουθεῖ νά Τὸν βλασφημεῖ.

"Τίς ἐστὶν ὁ ψεύτης εἰ μὴ ὁ ἀρνούμενος ὅτι ὁ Ἰησοῦς οὐκ ἔστιν ὁ Χριστός; οὗτός ἐστιν ὁ ἀντίχριστος, ὁ ἀρνούμενος τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱόν." (Ἰωάν. α' 2, 22). Δηλαδή αὐτὸς πού δὲν ἀναγνωρίζει στὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μας τὸν μόνον Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, αὐτὸς εἶναι ὁ ψεύτης πού τὸν ἀρνεῖται.

Ὁ νόμος ἀπεκάλυψε τί εἶναι ἁμαρτία. "Διὰ γὰρ νόμου ἐπίγνωσις ἁμαρτίας" (Ρωμ. 3, 20).

Ὁ Μωσαϊκὸς νόμος προετοίμασε τὸν κόσμον γιὰ νά δεχθεῖ τὸ πλήρωμα τῆς Χάριτος τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μας. Στούς χρόνους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης διέφερε ἀπὸ τοὺς νόμους τῶν βαρβάρων λαῶν πού προσκυνοῦσαν τοὺς δαίμονες, μετὰ φρικτὰς ἀνθρωποθυσίες, μετὰ ἀκολασίες καὶ ὄργια, μετὰ φόνους καὶ κάθε εἶδους ἀκατονόμαστες βαρβαρότητες!

Βέβαια καὶ οἱ Ἑβραῖοι πού ἔμειναν νά τηροῦν τὸν Μωσαϊκὸ νόμο δὲν σώζονται πλέον, ἀνδὲν ἀσπαθοῦν τὸ Εὐαγγέλιο, γιατί **παρῆλθεν ἡ σκιά τοῦ νόμου τῆς Χάριτος ἐλθοῦσης.**

Ἔτσι τὸ ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος εἶναι ἀπαράδεκτο πλέον στὴν Χριστιανικὴ Πίστη τῆς ἀγάπης καὶ τῆς συγχωρήσεως καὶ τῶν ἐχθρῶν. Ὁ λιθοβολισμὸς τῆς μοιχαλίδος εἶναι ἀδιανόητος γιὰ τὸν Χριστιανό.

Καὶ γενικά ἡ ἐκδικητικότητα, πού φαίνεται νά δικαιολογεῖται γιὰ τοὺς Ἑβραῖους στὴν Παλαιά Διαθήκη, εἶναι ἄκρως ἀντίθετη μετὰ τὸν Νόμο τοῦ Εὐαγγελίου.

Πῶς ὅμως ἐξηγεῖται ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Πατέρες ὁ λόγος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: "Δόξα δὲ καὶ τιμὴ παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθόν, Ἰουδαίῳ τε πρῶτον καὶ Ἑλληνι, οὐ γὰρ ἐστὶ προσωποληψία παρὰ τῷ Θεῷ" (Ρωμ. 2, 9). Διδάσκει ἄραγε ὁ Θεὸς Ἀπόστολος ὅτι σώζονται καὶ οἱ ἀγαθοποιῶντες Ἑβραῖοι καὶ οἱ Ἑθνικοί;

Αὐτὸ ἰσχύει, ἀλλὰ μόνον γιὰ τοὺς Ἰουδαίους καὶ τοὺς Ἑθνικοὺς πού ἔζησαν πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Χριστοῦ μας στὴ γῆ καὶ σὲ καμία

περίπτωση μετὰ τὴν ἀποκάλυψη τοῦ Εὐαγγελίου Του.

Ὁ μεγάλος ἐρμηνευτὴς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἐρμηνεύει τὸ σχετικὸ χωρίο λέγοντας ὅτι ὁ Ἀπόστολος ἀπευθύνεται σὲ Χριστιανούς στὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολή του. Τόσο σὲ Χριστιανούς πού προέρχονται ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους, ὅσο καὶ σὲ ἐκείνους πού προέρχονται ἀπὸ τοὺς Ἑθνικοὺς. Καὶ οἱ μὲν (καὶ οἱ Ἑθνικοί) καὶ οἱ δὲ (καὶ οἱ Ἑβραῖοι) ἀπέτυχαν κατὰ τὸν Θεὸ Ἀπόστολο!

Στὸ πρῶτο κεφάλαιο, λοιπὸν, ταπεινώνει τοὺς Ἑθνικοὺς. Κατεφρόνησαν τὸν φυσικὸ νόμο τῆς συνειδήσεως, ἐνῶ ὀφείλαν νά συμμορφωθοῦν πρὸς αὐτὸν ἐπειδὴ "τὸ γνωστόν τοῦ Θεοῦ φανερόν ἐστιν ἐν αὐτοῖς. Ὁ Θεὸς γὰρ αὐτοῖς ἐφανερώσε." (1, 19).

Πρῶτα περιγράφει τίς ἀσχημοσύνες τους καὶ εὐτελεῖ τὴν μεμωραμένην σοφία τους.

Στὴν συνέχεια, στὸ δεύτερο κεφάλαιο, πλήττει μετὰ μεγάλη τέχνη τὴν Ἰουδαϊκὴ ὑπερηφάνεια.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος πρῶτος κατέδειξε καὶ περιέγραψε σὲ βάθος τὸν σκοπὸ καὶ τὴν μέθοδο τοῦ Ἀποστόλου.

Γράφει ὁ Ἅγιος: "... ἐδῶ μάχεται ἰδιαίτερα τοὺς Ἰουδαίους. Ἐπειδὴ ἐκείνοι ἦσαν περισσότεροι φιλόνοι, πρῶτα μετὰ τὸ νά ἔχουν τὴν ἀξίωση νά μὴν ἀριθμοῦνται μαζί με αὐτοὺς πού προέρχονταν ἀπὸ τοὺς Ἑθνικοὺς. Δεύτερον, μετὰ τὸ νά περιγελοῦν τὸ ὅτι ἡ Πίστις ἐξαφανίζει ὅλα τὰ ἁμαρτήματα".

Οἱ Ἑβραῖοι δηλ. μετὰ τὴν βάπτισή τους συνέχισαν τὴν παλαιὰ τους πλάνη ὅτι μόνον αὐτοὶ σώζονται. Πού ἀποσκοπεῖ ὁ Ἀπόστολος; Στὸ νά ἀποδείξει ὅτι πρὶν τὸν Χριστὸ ζοῦσαν καὶ Ἑθνικοί, οἱ ὅποιοι χωρὶς τὸν νόμο καὶ τὸν Μωϋσέα εὐαρεστοῦσαν τὸν Θεό, γιὰ αὐτὸ καὶ στὴν Δευτέρα Παρουσία θά δοξαστοῦν.

Ἀφοῦ, λοιπὸν, ὁ Ἀπόστολος τσάκισε τὴν κακιά συνήθεια τῆς ἐνορίας νά φατριάζουν κατακρίνοντας ἀλλήλους, ἐνῶ μάλιστα ζοῦν ἁμαρτωλά (2, 1), ἀφοῦ τοὺς φοβέρισε ὑπενθυμίζοντας σ' αὐτοὺς τὴν φοβερὴ κρίση στὴν ὁποία κάθε ὑποκρισία ἀποκαλύπτεται (2, 2), ἀφοῦ εἶπε πόσο κακό εἶναι νά ζῆ κανεῖς μετὰ πονηρία, ἔδειξε ὅτι **κανεῖς δὲν ἁμαρτάνει ἀπὸ ἄγνοια οὔτε χωρὶς τιμωρία, ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη δὲν τιμωρηθεῖ τώρα, θά τιμωρηθεῖ ὅπωςδήποτε** (2, 3-6).

"Δές τώρα", συνεχίζει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, "τὴν τέχνη τοῦ Ἀποστόλου, πῶς δηλ. θά φέρει τὰ πράγματα ἐκεῖ πού θέλει ἀνώδυνα γιὰ τὰ εὐαίσθητα Ἰουδαϊκά ὦτα. Πρῶτα μιλάει γιὰ τὴν ἀδιαφιλονίκητη καταδίκη τῶν ἁμαρτωλῶν:

"**Τοῖς δὲ ἐξ ἐριθείας καὶ ἀπειθοῦσι μὲν τῇ ἀληθείᾳ πειθομένοις δὲ τῇ ἀδικίᾳ θυμὸς καὶ ὀργή**". (2, 8).

Στὴν φοβερὴ καὶ μεγάλη κρίση ὅμως, δὲν καταδικάζονται μόνον οἱ μετὰ τὸν Χριστὸν ἁμαρτωλοί, ἀλλὰ καὶ ὅλοι καὶ οἱ πρὶν τὸν Χριστὸν ἀναμφισβήτητα. Βεβαίως, ἀπὸ τοὺς πρὸ Χριστοῦ ἁμαρτωλοὺς καταδικάζονται πρῶτα καὶ αὐστηρότερα οἱ Ἰουδαῖοι, διότι **ἐκτός τῆς συνειδήσεως εἶχαν καὶ τὸν γραπτὸ νόμο:**

"Θλίψις και στενοχωρία επί πάσαν ψυχήν ανθρώπου του κατεργαζομένου το κακόν, Ιουδαίου τε πρώτον και Έλληνοσ" (2, 9).

Άν, όμως, οί πριν τον Χριστόν άμαρτωλοί τιμωρηθούν, τότε λογικά, οί πριν τον Χριστόν δίκαιοι θά τιμηθούν, είτε Ιουδαίοι είτε Έθνικοί:

"δόξα και τιμή και ειρήνη παντί τῷ εργαζομένῳ τῷ αγαθόν, Ιουδαίῳ τε πρώτον και Έλληνι". (2, 10).

Είδες, λοιπόν, Ιουδαίοι και Έθνικοί στον ίδιο παρονομαστή. Πώς; μόνον από τά αγαθά έργα. Όλα αυτά όμως πριν τον Χριστό. Τό διασαφηνίζει ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος:

"Ποιόν Ιουδαίο έννοεί έδῶ ή για ποιούσ Έλληνες μιλάει; Γιαούτους που έζησαν πριν από την παρουσία του Χριστού". Και ποιοί είναι οί Έθνικοί που έξιςώνονται μέ τούς δικαίους Έβραίους;

"Έλληνες έδῶ έννοεί όχι τούς ειδωλολάτρεις, αλλά τούς θεοσεβείσ, εκείνους που πείθονταν στον φυσικό νόμο, εκείνους που εκτός από τίς Ιουδαϊκές παρατηρήσεις διατηρούσαν όλα όσα οδηγούσαν στην ευσέβεια, όπως οί περί τον Μελχισεδέκ, ο Ιώβ, οί Νινευίτες, ο Κορνήλιος..." και άλλοι πολλοί που δέν κατέγραψε ή Αγία Γραφή.

Και συνεχίζει ο Άγιος: "άποδεικνύοντας, λοιπόν, από τά προηγούμενα ότι και εκείνοι που δέν είχαν νόμον θά άπολαύσουν τά ίδια, δείχνει και ότι ή διδασκαλία του νόμου δέν ήταν από τά πολύ επείγοντα, γιατί ή κόλαση και ή τιμή βρίσκονται στα έργα και όχι στην περιτομή και την άκροβυστία".

Γιατί;

Άπαντά ο Άπόστολος: "Ού γάρ έστι προσωποληψία παρά τῷ Θεῷ" (2, 11).

Κατά τον Άπόστολο Παύλο, λοιπόν, μετά την Άποκάλυψη του Εὐαγγελίου του Χριστού μας δέν θά κριθοῦν πλέον οί Έβραίοι μέ βάση τον παλαιό γραπτό νόμο, ούτε οί Έθνικοί μέ τον νόμο της συνειδήσεως αλλά μέτρο για την κρίση θά είναι τό Εὐαγγέλιο του Σωτήρος μας Χριστού, καθότι **πάντες ήμαρτον και ύστεροῦνται της δόξης του Θεού** (2, 23). Μόνον μέ την πίστη στον Χριστό έχει πλέον νόημα ο Μωσαϊκόσ νόμος. Μόνος του δέν στέκει, αυτόκαταρρίπτεται. "Νόμον οὖν καταργῶμεν διά της πίστεως; μή γένοιτο, αλλά νόμον ιστώμεν" (2, 31).

3. Πριν δοθεῖ μέ τον Μωσαϊκό Νόμον ή άποκάλυψις, οί άνθρωποι ζούσαν κατά τον νόμο του θανάτου, μή γνωρίζοντας ότι ο θάνατος είναι κάποιο παράσιτο μέ τό όποιο βασιλεύει ή άμαρτία και ο διάβολος.⁵ "Άχρι γάρ νόμου άμαρτία ήν έν κόσμῳ".⁶

Βεβαίως ή έν άγνοία του νόμου "άμαρτία οὐκ έλλογεῖται μή όντος νόμου". Οί νόμον μή έχοντες θά κριθοῦν "κατά τον νόμον τον γραπτόν έν ταῖς καρδίαισ αυτών."⁷ "Όχι όμως όλοι αλλά όσοι έζησαν πρό της Θείας ένανθρωπήσεως του Χριστού

μασ και πάντως, συνεχίζοντας ο Άπόστολος διδάσκει ότι: "Όσοι γάρ άνόμως ήμαρτον, άνόμως και άπολοῦνται και όσοι έν νόμῳ ήμαρτον διά νόμου κριθήσονται".⁸

Άμαρτία είναι κάθε παράβασις του Θείου θελήματος και έπομένως ή άστοχία του ανθρώπου να πραγματοποιήσει τον αρχικόν του προορισμόν. Η κατά θάνατον ζωή του ανθρώπου δέν είναι θέλημα του Θεού. Έπομένως ζώντας ο άνθρωπος κατά τον νόμον του θανάτου, άν και μή γνωρίζων ότι ο θάνατος είναι κάποιο παράσιτον, στο όποιο βασιλεύει ή άμαρτία, είναι άμαρτωλόσ. "Άν και δέν είναι παραβάτης της διά νόμου έντολής του Θεού, παρά ταῦτα είναι παραβάτης του θελήματος του Θεού." "Ο ειδώσ τό θέλημα του Κυρίου αυτού, και μή ποιήσας, δαρήσεται πολλάσ. Ο δέ μή ειδώσ τό θέλημα του Κυρίου αυτού, και μή ποιήσας, δαρήσεται όλίγασ."⁹ Οὐκοῦν άμμεινον όμολογουμένως τό έν άγνοία πλημμελεῖν, ή τό έν ειδήσει νόμων.¹⁰

Άλλο είναι τό γεγονός ότι ο άνθρωπος είναι παραβάτης του Θείου θελήματος και άλλο τό θέμα της εκ μέρους του γνώσεως της παραβάσεως και της μερίδος ευθύνης αυτού για την παράβαση.¹¹

Εῖναι, λοιπόν, ξεκάθαρο ότι δέν λέει ο Άπόστολος ότι θά κρίνει πλέον ο Θεός τούς μέν Έβραίους που έζησαν μετά την παρουσία Του, κατά τον γραπτό, τούς δέ έθνικούς κατά τον φυσικό νόμο της συνειδήσεως.

Ο ίδιος ο Άπόστολος στην Β' προς Θεσσαλονικείσ επιστολή του τό άποκλείει πέρα για πέρα, όταν μιλάει για την "Άποκάλυψιν του Κυρίου

⁸ Ρωμ. 2, 12.

⁹ πρβλ. Λουκ. 12, 47.

¹⁰ Άγίου Κυρίλλου Άλεξανδρείας, Έρμηνεία εις την προς Ρωμαίους Έπιστολήν, PG 74, 804. Παρά τό γεγονός ότι κάποιοι Πατέρες μας δίνουν την έντύπωση της μη όρθής εκτιμήσεως της Έβραϊκής αντιλήψεως περί της έν άγνοία άμαρτίας, επειδή υπερτονίζεται χάριν του κηρύγματος ως άμαρτία άποκλειστικά εκείνη ή παράβαση που στηρίζεται στην βούληση, προσεκτική μελέτη του θέματος δείχνει ότι **όλοι άνεξαίρετως οί Πατέρες συμφωνοῦν μέ την θέση που διατυπώνεται στις ευχές της Έκκλησίας, ότι δηλ. ή άμαρτία, είτε έν γνώσει είτε έν άγνοία, είναι μία νοσηρή κατάσταση.** Έτσι ενώ στο θέμα της έν άγνοία άμαρτίας ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος διδάσκει ότι: "οὐδείς γάρ ουδέποτε έν άγνοία ήμαρτεν ... Εἰ γάρ άγνοοῦντες ήμάρτανον, ουδέ δίκην ήσαν άξιοι δοῦναι", Έρμηνεία στην προς Ρωμαίους Έπιστολήν, PG 60, 508 και φαίνεται να διαφωνεί μέ τό αναφερθέν χωρίον του Άγίου Κυρίλλου, (αλλά και στο "ήνομίκασι γάρ, ει και μη έγνώκασι" PG 74, 805), κατ' οὐσίαν άμφότεροι οί Πατέρες προϋποθέτουν την ίδια αντίληψη περί άμαρτίας, όπως άποδεικνύεται και από την εκτενή άνάλυση του Άγίου Ιωάννου του Χρυσόστομου που παρουσιάζεται άνωτέρω.

¹¹ Χ. Άνδρούτσου, Δεύτερον Μάθημα περί Προπατορικου Άμαρτήματος, 1896, σελ. 11.

⁵ Άγίου Ειρηναίου, Έλεγχος, Γ', XVIII, 7

⁶ Ρωμ. 5, 13.

⁷ Ρωμ. 2, 15.

Ἰησοῦ ἀπ' οὐρανοῦ μετ' ἀγγέλων δυνάμεως αὐτοῦ, ἐν πυρὶ φλογὸς διδόντος ἐκδίκησιν τοῖς μὴ εἰδόσιν Θεόν καὶ μὴ ὑπακούουσι τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ Κυρίου μου Ἰησοῦ, οἵτινες δίκην τίσουσι, ὄλεθρον αἰώνιον..." (1, 79).

Εἶναι ξεκάθαρο ἐπίσης ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Γραφήν ὅτι **"οὐκ ἀναστήσονται ἀσεβεῖς ἐν κρίσει οὐδὲ ἁμαρτωλοὶ ἐν βουλῇ δικαίων."**

Ὅποιος δὲν γίνετο μέλος τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, μέλος τῆς Ἐκκλησίας, δὲν θά συναναστηθεῖ μετ' αὐτό, δὲν θά σωθεῖ. Ἄν ὑπάρχει ἄνθρωπος γιὰ σωτηρία, τὸ ἅγιο Πνεῦμα καὶ κατὰ τὸν Ἅγιο **Ναζαρίο** -(τὸν Γέροντα τοῦ Ἁγίου **Σεραφεῖμ** τοῦ Σαρώφ)- τὸν ὀδηγεῖ στοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως τὸν **Κορνήλιο**, πού ἔκανε ἔργα εὐάρεστα στὸν Θεό, ἀλλὰ δὲν γνώριζε τὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ.

Εἶναι σαφέστατο, λοιπόν, πῶς καὶ γιὰ τὸν Ἄποστολο **Παῦλο** ἡ ἁμαρτία εἶναι κατάστασις, πού ὑπάρχει παρὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Γιαυτό ἀκριβῶς πάντες οἱ γεννηθέντες στήν κατάστασις αὐτὴ **"ἁμαρτωλοὶ κατεστάθησαν"**.¹² **"Πάντες ἐξέκλιναν"**¹³ **"πάντες ἡμαρτον καὶ ὑστεροῦνται τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ"**.¹⁴ Μὲ ἄλλες λέξεις, ἔνεκα τῆς ἐνεργείας τοῦ διαβόλου μετ' τὴν ψυχικὴ νέκρωση (στέρηση τῆς Θείας Χάριτος) καὶ μετ' τὴν ἀσθένεια τῆς σαρκός, πάντες γεννῶνται μετ' ἰσχυρὴ ροπὴ πρὸς τὴν ἁμαρτία καὶ πάντες παραβαίνουσι εἴτε ἐν γνώσει εἴτε ἐν ἀγνοίᾳ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι γεννῶνται αἰχμάλωτοι τοῦ διαβόλου, τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἁμαρτίας καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀποτυγχάνουσι τοῦ ἀρχικοῦ τους προορισμοῦ, δηλ. τῆς ἠθικῆς τελειώσεως, τῆς ἀθανασίας καὶ τῆς θεώσεως καὶ ὑστεροῦνται τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, **ἂν δὲν βαπτισθοῦν καὶ δὲν γίνουσι μέλη τῆς Ἐκκλησίας.**

Ὁ Ἅγιος **Εἰρηναῖος** γράφει ὅτι **"ἐλθὼν ὁ νόμος ὅστις ἐδόθη εἰς τὸν Μωϋσῆν καὶ μαρτυρῶν περὶ ἁμαρτίας, ὅτι εἶναι ἁμαρτωλός, ἤρε τὸ βασίλειον αὐτοῦ, ἀποκαλύπτων αὐτόν ὄχι ὡς βασιλέα, ἀλλ' ὡς ληστήν. Ὅμως ἐβάρυνε ὁ νόμος τὸν ἄνθρωπον, ὅστις εἶχεν ἐν ἑαυτῷ τὴν ἁμαρτίαν, ἀποκαλύπτων αὐτόν ὡς αἰχμάλωτον τοῦ θανάτου. Παρὰ τὸ γεγονός ὅτι ὁ νόμος ἦτο πνευματικός, μόνον ἐφάνερωσε τὴν ἁμαρτία, δὲν τὴν κατέστρεψε"**.¹⁵ Ὁ νόμος δηλ. ἀποκαλύπτει τὴν ἀληθινὴ φύση τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου, ἀλλὰ δὲν τὴν καταργεῖ.

Γιαυτό ὁ **Λόγος σὰρξ ἐγένετο, ἔτσι ὥστε διὰ μέσου ἐνὸς σώματος, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ ἁμαρτία ἐκράτησεν καὶ διέμεινε καὶ ἐβασίλευσε, νὰ καταργηθῇ ὁ θάνατος καὶ νὰ μὴ ὑπάρχει πλέον ἐντός ἡμῶν.**

Ὁ Θεὸς ἀνακεφαλαίωσε ἐν ἑαυτῷ τὸ ἀρχαῖον πλάσμα, γιὰ νὰ θανατώσῃ τὴν ἁμαρτίαν, γιὰ νὰ στερήσῃ τὸν θάνατον ἀπὸ τὴν δυνάμη του καὶ γιὰ νὰ ζωοποιήσῃ τὸν ἄνθρωπον.¹⁶

Ἡ ἔξοδος

Σὲ δύσκολους καιροὺς ὁ κάθε Χριστιανὸς εἶναι ὁ ἴδιος υπεύθυνος γιὰ τὴν Ἐκκλησία στό σύνολό της. Κάθε μέλος τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας ἔχει εὐθύνη γιὰ ὁλόκληρη τὴν Ἐκκλησία. Καὶ σήμερον ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἐχθρούς καὶ διώκεται ἀπ' ἔξω ἀλλά

¹² Ρωμ. 5, 19.

¹³ Ρωμ. 3, 12.

¹⁴ Ρωμ. 3, 23.

¹⁵ Ἐλεγχος, Γ' XVIII, 7.

¹⁶ Ἁγίου **Εἰρηναίου**, Ἐλεγχος, Γ', VIII, 7.

κυρίως ἀπὸ μέσα, ἀπὸ τοὺς Οἰκουμενιστές, πού σφετερίζονται τοὺς θρόνους τῶν Πατριαρχείων καὶ τῶν Ἀρχιεπισκοπῶν.

Αὐτὸ τὸ τόνιζε συνέχεια ὁ ἅγιος **Ἰωάννης ὁ Μαξίμοβιτς**. Κάθε ἕνας βέβαια ἔχει καὶ εὐθύνη πού συνεπάγεται ἡ ἐλευθερία πού τοῦ ἀναγνωρίζεται ὡς πρόσωπο, ἡ ἐλευθερία αὐτὴ νὰ ἐκδηλώνεται μέσα στό πλαίσιο τῆς ὑπακοῆς πρὸς τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ τὴν ἁγία Παράδοσή της.

Ἡ Ἁγία Παράδοσις τῆς εἰρηνοχότου Ὁρθοδοξίας **μας ἐπιβάλλει τὴν διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου καὶ κάθε κοινωνίας ὄλων τῶν αἰρετικῶν πατριαρχῶν, ἀρχιεπισκοπῶν, ἐπισκοπῶν, γενρότων καὶ πνευματικῶν πού ἀσπάζονται τὸν Οἰκουμενισμόν.** Ὅλων ἐκείνων τῶν ἀθῶν Οἰκουμενιστῶν ψευδοπατριαρχῶν καὶ ψευδεπισκοπῶν στήν ὀρθόδοξη ἐκκλησία, πού μετ' ἄλλα καὶ μετ' ἔργα δείχνουν **ὅτι δὲν πιστεύουν στήν μοναδικότητα τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ ὅτι σώζονται καὶ οἱ ἐκτός Ἐκκλησίας,** πού διακηρύσσουσι μετ' ἄλλων συμφωνίες ὅτι ἀποτελοῦν τὴν μίαν ἐκκλησία μετ' οὐκ ἴσους αἰρετικούς, τοὺς Προτεστάντες, τοὺς Παπικούς καὶ τοὺς Μονοφυσίτες καὶ συμπροσεύχονται ὄχι μόνον μετ' ἑτεροδόξους ἀλλὰ καὶ μετ' οὓς ἄλλοθρήσκους. Ὅλων ἐκείνων πού ἀγκαλιάζουσι τὸν πάπα, ὅπως ὁ π. Βαρθολομαῖος, καὶ κάνουν οὐνιτικὰ συλλειτουργία, κοινωνῶντας καὶ τοὺς Παπικούς καὶ πού συμπροσεύχονται μετ' οὓς προτεστάντες, πάστορες καὶ παστορίνες ἀλλὰ καὶ μετ' οὓς ἄλλοθρήσκους. Ὅλων τῶν Λατινοφρόνων, ὅπως ὁ κ. Χριστόδουλος. Καὶ ὄλων ἐκείνων πού εἶναι κοινωνικοὶ πρὸς τοὺς Λατινοφρόνες Χριστόδουλους καὶ Βαρθολομαίους.

Πᾶσαι αἱ Σύνοδοι, πᾶσαι αἱ Γραφαί, πάντες οἱ Πατέρες μᾶς προτρέπουσι νὰ φεύγουμε τοὺς ἑτερόφρονες καὶ νὰ διακόπτουμε τὴν κοινωνία μαζί τους, γιατί αὐτοὶ δὲν εἶναι ἐκκλησία ἀλλὰ συναγωγὴ πονηρευμένων, κατὰ τὸν Ἅγιο **Μάρκο τὸν Εὐγενικό καὶ ὄλους τοὺς Ὁρθοδόξους Πατέρες.**

Αὐτὸ μᾶς διδάσκει ὁ Ἄποστολος **Παῦλος** λέγοντας:
**"Μὴν κάνετε ἀταίριαστους δεσμούς μετ' ἀπίστους.
Ποιά σχέση μπορεῖ νὰ ἔχει
ἡ δικαιοσύνη μετ' τὴν ἀνομία;
ἢ τί κοινὸ ὑπάρχει ἀνάμεσα στό φῶς καὶ στό σκοτάδι;
ἢ τί ἔχει νὰ μοιράσῃ ὁ πιστός μετ' τὸν ἄπιστο;"**¹⁷

"Διὸ ἐξέλθετε ἐκ μέσου (τῆς Συναγωγῆς) αὐτῶν καὶ ἀφορίσθητε καὶ ἀκαθάρτον μὴ ἄπτεσθε. Κἀγὼ εἰσδέξομαι ὑμᾶς καὶ ἔσομαι ὑμῖν εἰς Πατέρα, καὶ ὑμεῖς ἔσεσθέ μοι εἰς υἱούς καὶ θυγατέρας λέγει Κύριος Παντοκράτωρ."¹⁸

¹⁷ Β' Κορ. 6, 14-16.

¹⁸ Β' Κορ. 6, 16-18